

сѣдства пустыни и умолчаны, и ми ся виждаше тогда че градъ-атъ бѣ е весь на менѣ. При все това челоѡколюбіе-то на жителн-те не можаше да ми даде нито шжа орисъ, толко бѣ ми возненавидѣло ради вѣройсповѣданіето ми! като не можяхъ убо да найда между живыте, то тражнхъ препитаніе между умрѣли-те и като ходяхъ по гробницы-те ядахъ приносимыте ястія отъ сродственна-та милость на гробница-та. Тамо най вече обычахъ да ся размышливамъ, и казувахъ многажды въ себѣ си: Тука е мирный градъ; тука не существува сила и гордость, а неповинность-та и добродѣтель-та ея въ безбѣдность; тука умрѣха вси-те страхове, и тойзи самый страхъ на смерть-та; тука е гостоприемница-та гдѣ-то каларь получи вѣчно слѣзваніе, и гдѣ-то почива Нарія-та. Таковы като размышлявахъ нахождахъ смерть-та достопожелателна, и достигахъ даже да презиримъ земля-та. Виждахъ безчисленны звѣзды кои-то истичаха на всякъ часъ отъ Востока. Хотя и извѣстни миѣ, осѣщахъ обаче какъ бѣха связани нихни-те намѣренія съ челоѡчески-те; и какъ естество-то, кое-то е покорило на нашы-те нужды, толко неща невидимы, содружило е по край.